

[Erna Sørensen.]

er meget stort, fremgår jo tydeligt af de foreliggende tal, idet det opgives, at der foregår ca. 20 000 svangerskabsafbrydelser om året, hvoraf ca. 5 000 er det, man kalder legale svangerskabsafbrydelser, medens resten er illegale.

Der er for mig noget meget forstemmende i, at de mange kvinder, der henvender sig til mødrehjælpen, fortrinsvis er gifte kvinder med mand og børn, som trods det af den ene eller den anden grund føler det som noget svært at skulle fortsætte med at sætte børn i verden. Statistikken viser, at de henvendelser, der sker, for en trediedels vedkommende skyldes virkelig sygdom, for en trediedels vedkommende ulykkelige ægteskaber med dårligt forhold mellem ægtefællerne og for den sidste trediedel, at økonomien ikke tillader, at man sætter flere børn i verden.

Jeg kan derfor ikke slutte mig til den opfattelse, at det er spørgsmål, der ordner sig selv; der må virkelig gøres noget her. For mig ville det stå som en ulykke, hvis man gik længere med hensyn til den medicinsk-sociale indikation, end det er foreslået af flertallet i kommissionen og i det lovforslag, den højtærede justitsminister har fremsat her. Det er en dybt menneskelig anskuelse, at man ikke har lov til at hindre et barns fødsel, at man ikke bør gøre sig til herre over eller gribe ind i det ufødte barns skæbne. Jeg tror også, den opfattelse vil holde længst, at hvor ikke hensynet til moderens liv eller helbred og de særlige forhold, hvorunder hun lever, betinger en svangerskabsafbrydelse, bør man gøre alt for, at svangerskabet gennemføres.

Jeg slutter mig derfor til den ændring, den højtærede justitsminister har foreslået i den nugældende svangerskabslov. § 1 tilsigter en tydeliggørelse af den gældende lovs affattelse; det ser for mig ud, som om man blot indarbejder de cirkulærer, der har været brugt i praksis, i en særlig lovbestemmelse. Jeg tror, at man derigennem får et langt fastere kriterium, end man har haft tidligere, og de øvrige foreslåede ændringer vil bevirke, at man når frem til ensartede afgørelser.

Der er en ting, man ikke må glemme, når man går så stærkt i rette med den måde, hvorpå mødrehjælpen har udført sit arbejde,

og med de mange svangerskabsafbrydelser, der har fundet sted, nemlig at det, at man har denne institution, hvor kvinderne kan komme uden frygt og få vejledning og oplysning, har ført til, at langt over halvdelen af de kvinder, som henvender sig om svangerskabsafbrydelse, alligevel gennemfører deres svangerskab, fordi de får råd og vejledning, økonomisk støtte eller løfte om støtte, når barnet kommer til verden, og fordi de med de hjælpemidler, man allerede har nu, er i stand til at overvinde de første måneders vanskeligheder — enten det nu drejer sig om sindsuligevægt eller om mindre sygdomstilfælde. Det synes jeg man glemmer, når man kommer med sin kritik af mødrehjælpsinstitutionerne.

Der er også en anden ting, der rummer nogen fare. Hvis man afviser disse kvinder, får de — det viser jo de forskellige undersøgelser, som har været foretaget — alligevel deres svangerskab afbrudt enten hos kvaksalvere eller ved, at de selv tumler med det og fremkalder en abort. At disse kvinder måske bliver mærket for livet, fordi de går til en kvaksalver, er jo ganske givet, og vi ser, hvor uheldigt det kan virke på hele det fremtidige familieliv. Jeg tror derfor, det er godt, at vi får ændret loven således, at der nu i selve lovens § 1 er givet et kriterium for, hvornår svangerskabsafbrydelse kan foretages. At det derefter bliver naturligt, at man har et sted, hvor disse afgørelser foretages, og at det bliver bedømt på samme vis overalt i landet i mødrehjælpsinstitutionerne, må også anses for at være det rigtige. Sammensætningen af det samråd, som man agter at oprette indenfor mødrehjælpsinstitutionen, skulle i og for sig være meget betryggende, når man tænker på, at her findes 2 læger, hvoraf den ene i hvert fald skal være psykiater, og dernæst selve mødrehjælpsinstitutionens leder, som ud fra sit store kendskab til praksis og de almindeligt gældende forhold jo må anses for at være den, der bedst kan konstatere, om det er rimeligt at foretage svangerskabsafbrydelse eller ej.

Efter den redegørelse, vi har fået fra dr. Landgreen Jensen, kan man ikke andet end få betænkeligheder ved reglen om at udsætte fristen for svangerskabsafbrydelsen, sådan som det er foreslået i den højtærede justitsministers forslag, men jeg går ud fra,